

Mărturia călugărului capucin

Thomas a fost crescut în primii ani ai vieții sale de o mătușă, deoarece mama sa murise puțin după nașterea lui. Mătușa era o femeie evlavioasă, care citea cu plăcere Cuvântul lui Dumnezeu, deoarece învățase să-L iubească pe Hristos ca Domn și Mântuitor al ei. Să-i facă pupilului ei cunoscute din tinerețe povestirile și învățăturile Bibliei, acesta era unul dintre obiceiurile ei exersate cu plăcere. Ea-i povestea lui Thomas cu predilecție despre Isus, Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul oamenilor.

Deoarece tatăl băiețelului ajunsese cu timpul în situații dificile ca urmare a șomajului, familia s-a destrămat, iar Thomas a ajuns la vârsta de nouă ani la bunica sa, care locuia într-un alt sat. Aici, pe lângă școală, trebuia să păzească vitele și în același timp trebuia să facă tot felul de servicii pentru pastor. În vremea aceasta s-a iscat în el întrebarea: ce se va alege oare de el dacă va trebui să moară. Îi devenise limpede, așa tânăr cum era, - cum, aceasta n-o știu -, că Dumnezeu este un Dumnezeu sfânt și că într-o zi va trebui să apară înaintea Sa. El își spovedea pastorului păcatele, recita fidel rugăciunile impuse lui și se supunea de bunăvoie oricărui exercițiu de pocăință. Dar nu devenea mai liniștit prin aceasta. În același timp a făcut descoperirea, că adesea, în toiul rugăciunii, gândurile sale erau îndreptate asupra unor cu totul alte lucruri, lumești, și că el, în ciuda rugăciunilor, nu scăpa de la a păcătui. În cele din urmă a ajuns la ideea că viața de mănăstire poate că l-ar putea ajuta, pentru că dacă există pe pământ un loc unde agitația lumii, cu pofta și păcatul ei, nu găsesc intrare, atunci, acesta trebuia să fie totuși mănăstirea liniștită, plină de pace.

Prin urmare, bucuria sa a fost mare când a făcut cunoștință cu un călugăr. Aceasta s-a întâmplat în timpul unei absențe mai lungi a pastorului. În vremea aceasta, un călugăr capucin a exercitat obligația de serviciu. Pater Xaver era un bărbat în vârstă, cu aspect venerabil, prietenos și servil, în același timp un bun vorbitor. Deoarece trupește era slăbit, a fost considerat prudent să nu fie găzduit în casa parohială, spațioasă, într-adevăr, dar neprietenoasă, ci într-o casă spațioasă, la gândul că acolo putea să găsească îngrijire și mai atentă. În felul acesta a ajuns în casa bunicii lui Thomas. Aici s-a bucurat de multă dragoste, în mod deosebit Thomas s-a împrietenit cu el, deoarece călugărul s-a dovedit a fi un prieten bun al tineretului.

Într-o zi, pater Xaver a făcut un drum la mănăstire, ca să-și ia de acolo câteva cărți. Spre bucuria sa, Thomas a avut voie să-l însoțească. În sfârșit, astfel a fost îndeplinită dorința inimii sale, să cunoască un loc așa de sfânt. Dar bucuria sa a făcut loc dezamăgirii. Nu a găsit ce așteptase. Clădirea vastă, cu coridoare lungi, ai căror pereți erau împodobiți cu ilustrații din viața ctitorului ordinului, includea o grădină splendidă cu cele mai frumoase flori, legume și fructe, cum abia dacă văzuse afară, în lumea multicoloră, iar lângă grădină se afla o popicărie pentru distracția călugărilor. În trecere, prin ușa care stătea deschisă, el a observat și trei călugări care, râzând și sporovăind, ședeau în jurul unei mese și jucau cărți.

Pe drumul de întoarcere, călugărul și tânărul său însoțitor au făcut o clipă popas pe o colină din apropierea satului. Thomas era așa de deprimat în urma celor petrecute, încât n-a putut s-o ascundă. Călugărul, care a observat comportamentul apăsător al băiatului, l-a întrebat prietenos ce a pățit. Încurajat de tonul cordial al întrebării, Thomas și-a vărsat inima înaintea călugărului, care asculta atent. El i-a povestit despre necazurile conștiinței și luptele conștiinței, despre neliniștea și teama sa și i-a mărturisit că în ciuda tuturor eforturilor de a urma poruncile lui Dumnezeu și de a-și îndeplini îndatoririle religioase față de sfânta Biserică, pacea nu voia să intre în sufletul său. În plus, de multe ori era așa de împrăștiat, încât în timpul rugăciunilor sale îi treceau adesea prin cap cele mai nebunești lucruri, din care cauză a crezut deja uneori, că

singurul lucru care îi rămâne de făcut este să fugă de viața cu ispitele ei și să meargă la mănăstire. Dar va putea viața de mănăstire să-l ajute cu adevărat? El și-a încheiat mărturisirea cu cuvintele:

„Aș da totul să pot să devin ca dumneavoastră, Sfinția Voastră.”

Capucinel a clătinat din cap și a răspuns:

„Pe calea aceasta nu vei ajunge la țintă, băiatul meu. Crede-mă, nici hainele preoțești, nici mătăniile, ba nici chiar mortificările, oricât de severe, nu te pot elibera din starea în care te găsești. Ele nu-ți pot da nici măcar ușurare. Inima omului este rea și incorigibil de stricăta, iar natura ei nu se schimbă niciodată. Numai Isus poate să te ajute, numai sângele Lui poate să te curețe. În afară de Hristos nu există mântuire. Dar în El se găsește iertarea păcatelor și pace eternă, pentru că El Însuși a înfăptuit lucrarea de ispășire pentru păcătoși.

„Dar, Sfinția Voastră”, a exclamat Thomas uimit, „dacă este așa, atunci cum se face că dumneavoastră ați devenit călugăr?”

„Am devenit din aceeași necesitate pe care o ai tu acum. Dar după experiențele pe care le-am făcut, eu nu pot să te sfătuiesc să faci același pas.”

„Atunci, vă rog, Sfinția Voastră, mai permiteți-mi încă o întrebare. Tocmai spuneți că numai sângele lui Hristos mă poate curăța și numai la El se poate găsi iertarea păcatelor și pace eternă. Atunci nu prin jertfa sfintei liturghii am fost aduși sub meritele morții jertfitoare a lui Hristos? Doar așa ne învață Biserica noastră.”

„Da, este adevărat, biserica ne învață așa și nici n-aș vrea să zdruncin încrederea ta în ce spune biserica. Însă nu ai voie să pui autoritatea bisericii mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu. Crezi că Dumnezeu, Tatăl, nu poate să ia în considerație meritele iubitului Său Fiu, dacă vrea?”

„Da, cred aceasta. Dar cum pot să știu că Dumnezeu mi le pune la socoteală?”

„Îți spun”, a răspuns capucinel, „și acesta este singurul sfat pe care pot să ți-l dau, cercetează Scriptura! Citește Cuvântul lui Dumnezeu! În Ioan 3.8 este scris: „Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine și unde se duce: așa este oricine este născut din Duhul”. Nu vreau acum să-ți spun mai mult. Numai să nu acționezi în pripă, ci *cercetează!*”

Spunând acestea, călugărul s-a ridicat și amândoi au mers mai departe, tăcând. Thomas ar fi dorit să mai întrebe una și alta, dar nu îndrăznea, pentru că pater Xavier, după cum părea, nu dorea să trateze subiectul mai departe. Nu mult după aceea, călugărul s-a îmbolnăvit grav și s-a întors în mănăstire, spre mâhnirea lui Thomas.

Tânărul nostru prieten păștea turmele la fel ca mai înainte. Alături de aceasta avea multă ocazie să mediteze la cele auzite. Pentru moment, aceasta l-a făcut să dea înapoi de la hotărârea de a intra în mănăstire. În același timp se aprinsese în inima sa o rază slabă de speranță. Numai de-ar putea să audă mai mult despre aceste lucruri! Tânjea așa de mult după pace! Pater, așa chibzuia el, a vorbit după măsura cunoașterii pe care o avea despre aceste lucruri, sau, dacă știe mai mult, n-a spus mai mult de teamă. Thomas era totuși tânăr, dar mintea sa se maturizase devreme și el înțelegea foarte bine deosebirea dintre cuvintele bătrânului călugăr și doctrinele Bisericii.

Astfel au trecut doi ani. Atunci, Thomas și-a părăsit bunica și a intrat ucenic la un potcovar. Aici l-a lovit după o vreme o nenorocire gravă. La potcovirea unui cal năvălaș a fost călcat pe picior așa de jalnic de animalul agitat, încât a zăcut mult timp cu dureri mari și în cele din urmă a trebuit să fie dus la spital. Mătușa sa, care îl vizita acolo, i-a dat un Nou Testament și i-a cerut

să citească cu râvnă din El. Nu mult după aceea a venit și pastorul. Când acesta a văzut Noul Testament, l-a întrebat de la cine l-a primit. Thomas nu s-a gândit la nimic rău și a răspuns potrivit adevărului, că mătușa sa i l-a adus. Mai bine n-ar fi făcut aceasta, pentru că pastorul i-a luat fără multă vorbă Noul Testament, i l-a dus soțului femeii credincioase și l-a sfătuit serios, s-o ducă imediat la o mănăstire catolică, deoarece mântuirea sufletului ei era primejduită. În ciuda obiecțiilor vehemente ale femeii, acest sfat a fost urmat.

Între timp, starea lui Thomas s-a înrăutățit din zi în zi. În cele din urmă, medicii au declarat că nu mai este nimic de făcut; piciorul trebuia amputat. Cât de deprimantă a fost această informație pentru sărmanul tânăr, nu necesită nicio explicație. Încă atât de tânăr și deja un infirm! Dar mai supărător decât orice altceva îi era gândul că operația ar putea fi fatală. La rugămintea sa insistentă, preotul s-a îngrijit de ultima împărtășanie și de maslu. Ah, acestea nu i-au oferit liniște. Nicio pace nu i-a umplut inima temătoare în privința a ceea ce îi stătea în față.

Ziua temută a operației a venit și a trecut cu bine. După două luni, Thomas era în stare să părăsească spitalul cu ajutorul cârjelor. Primejdia morții nu mai exista, într-adevăr, dar neliniștea interioară rămăsese. În fiecare noapte, Thomas petrecea mai multe ore în rugăciune, ținând convulsiv în mână un crucifix, pe care îl săruta mereu. La recomandare preotului, el a întreprins și un pelerinaj într-o localitate unde se găsea o renumită icoană a fecioarei Maria. Dar el se simțea tot mai nenorocit și mai nefericit.

Într-o zi a văzut o icoană cu textul: „În nimeni altul nu este mântuire, pentru că nu este sub cer nici un alt Nume dat între oameni în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele apostolilor 4.12). Acest cuvânt l-a atins până în străfunduri. Zile întregi a meditat la el, chiar a început să privească în viitor ceva mai plin de speranță. Numai că nu putea nicidecum să înțeleagă, cum va fi el mântuit prin altul. În impasul său a recurs din nou la preot, la care căutase deja de multe ori sfat. Dar n-a găsit ajutorul dorit.

Deoarece, ca urmare a pierderii piciorului său nu mai putea să-și exercite vechiul meșteșug, a învățat croitoria. În timpul său liber a citit douăsprezece volume din „Legendele sfinților”. Acest material de lectură a trezit din nou în el dorința să devină călugăr și el chiar ar fi lăsat acest gând să fie urmat de faptă, dacă circumstanțele nu l-ar fi împiedicat.

Ca să se perfecționeze mai bine în noua sa meserie, după o vreme, Thomas s-a mutat într-un alt sat. Era un loc de pelerinaj și când a sosit, tocmai ajungea o mulțime de pelerini care mergeau în pelerinaj la un crucifix „făcător de minuni”, amplasat în biserica de acolo. El s-a alăturat pelerinilor. Biserica era foarte plină. Dar cine să descrie uimirea sa bucurasă când l-a văzut la amvon pe vechiul său prieten, pater Xaver! Capucinel a ținut o cuvântare emoționantă, dar, spre uimirea multora, n-a amintit în predica sa niciun cuvânt despre faimosul crucifix, ci a vorbit numai despre lucrarea înfăptuită de Hristos. La sfârșit a strigat tare:

„Pe crucea de pe Golgota a dovedit Domnul și Mântuitorul nostru, Fiul lui Dumnezeu, cât de mult ne iubește. Acolo a băut el paharul mâniei. Și la picioarele crucii este locul unde păcătosul vinovat găsește iertare, păcătosul pierdut găsește salvare și păcătosul mort găsește viață. Amin.”

Că aceste cuvinte au făcut din nou impresie profundă asupra prietenului nostru, putem să înțelegem bine. El le-a păstrat și a meditat la ele în inima sa. Nu mult după aceea s-a mutat într-un sat protestant și aici, câteva zile după sosirea sa, a ajuns în contact cu doi bărbați, dintre care unul era un adevărat creștin credincios. Thomas a vorbit repetat cu el despre ceea ce umplea sufletul său, iar celălalt nu obosea să-i expună firesc și limpede, simpla cale a mântuirii lui Dumnezeu. Într-o discuție, credinciosul a citat cunoscutul și așa de importantul pasaj: „Printr-o singură jertfă i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți” (Evrei 10.14). Thomas a preluat cuvintele și i-a cerut mai multe explicații. Și când acestea îi fuseseră date într-un mod simplu,

convingător, a început, în sfârșit, să se lumineze în sufletul său întunecat. După mulți ani triști i s-au deschis ochii. Dintr-odată a recunoscut valoarea sângelui prețios al lui Hristos și însemnătatea lucrării Sale. Lămurit prin Duhul Sfânt, el învăța să înțeleagă că lucrarea lui Hristos L-a mulțumit și L-a glorificat deplin pe Dumnezeu, dar și că numai această singură lucrare putea să-L satisfacă pe Dumnezeu. Într-o credință simplă, el a primit iertarea păcatelor sale „pentru Numele Lui” (1 Ioan 2.12) și a găsit în Isus pace cu Dumnezeu. Noaptea întunecoasă a îndoii și a temerii trecuse și începea ziua luminoasă a siguranței și a păcii în Hristos. El și-a lăudat cu mare bucurie Mântuitorul, care, nu numai că-l eliberase de povara grea a păcatelor sale, ci îl eliberase chiar și de jugul apăsător al îndreptăririi prin fapte. --

Iarăși trecuseră câțiva ani, ani în care Thomas recunoscuse tot mai bine adevărul cuvântului că „în nimeni altul nu este mântuire”. Atunci, într-o zi, a primit vizita tatălui său, pe care nu-l văzuse mult timp. Revederea a fost cordială. Dar bucuria a atins culmea atunci când Thomas a putut să audă din gura tatălui său vestea că și el Îl găsisse pe Mântuitorul său și că era fericit în credința în lucrarea înfăptuită pe Golgota.

Dar cum se făcuse aceasta?

Tatăl lui Thomas era funcționar la căile ferate și împreună cu alți funcționari fusese ocupat cu construcția unei linii noi. Aceasta trecea pe lângă o mănăstire. Într-o zi, la prânz, zi deosebit de toridă, împreună cu un coleg de-al său căutase adăpost în mănăstire față de fierbințeala arzătoare a soarelui și fuseseră invitați prietenos la masa de prânz de către stareț. Printre călugări, oaspeții l-au remarcat mai ales pe unul, prin înfățișarea sa venerabilă. Era un bărbat foarte bătrân, cu părul alb ca zăpada și trăsături blânde. După masă, bătrânul s-a îndreptat spre tatăl lui Thomas și acesta n-a fost puțin uimit când l-a recunoscut în bătrân pe pater Xaver. Acesta l-a invitat pe vechiul său cunoscut la o plimbare prin grădina mănăstirii. Aici i-a povestit că el a fost transferat în această mănăstire ca pedeapsă, pentru că propovăduise public calea mântuirii. Dar „nimic și nimeni”, a încheiat el, „nu poate să-mi răpească bucuria în Hristos și curând, foarte curând Îl voi vedea.” Apoi, când ascultătorul său i-a povestit despre Thomas și a observat din cuvintele sale că el se convertise cu adevărat la Domnul, bucuria sa a fost mare și și-a exprimat dorința ca în curând și tatăl să devină părtaș la același har.

Discuția cu bătrânul călugăr a făcut o impresie durabilă asupra tatălui. El n-a putut să uite cele auzite și în cele din urmă, după multe îndoieli și lupte, devenise și el sigur de mântuirea sa.

Titlul original: „Das Zeugnis des Kapuzinermönchs”
din *Samenkörner (Neue Folge 30) 1936*, pag. 95-105.